EL POU de la gallina
Revista manresana d'informació i opinió

Gent | Jordi Sardans | Actualitzat el 03/09/2018 a les 11:07

«La meva il·lusió era agrupar totes les penyes. Aquest és el punt més negre de la gestió, no haver-les pogut ajuntar mai per poder-ne fer una de gran»

ENTREVISTA. Josep Sorinas, "Manel", Ã©s el responsable del bar-restaurant Cal Manel. Va ser president de la penya RacÃ³ Sonat del 1980 fins el 1992 i membre del Consell d'AdministraciÃ³ del BÃ squet Manresa fins al 2013, com a representant de les penyes. Membre de la junta de l'AssociaciÃ³ Esportiva 08240, va formar part de l'organitzaciÃ³ de la cursa de bicicleta de muntanya "El cor de Catalunya", aixÃ- com de la pujada al CogullÃ³ de Can Torra, de Castellfollit del Boix.

Foto: Francesc Rubí

? Si et dius Josep, per què tothom et coneix per Manel?

? Quan amb la família vam venir a Manresa, primer vam anar a viure al barri de la Font dels Capellans, molt diferent de com és ara. D'allà vam passar a Cal Xerraire, a prop de la barriada Miralpeix. Estàvem a pagès, tot eren camps. Per arribar a la primera casa habitada, tardàvem deu minuts. Quan anàvem al centre, dèiem que anàvem a Manresa. Per veí, tenia un noi que es deia Josep Maria. A casa, els pares em deien Josep Manel, tot i que al DNI m'hi van posar Josep. Perquè no fos tan llarg de pronunciar, un va ser el Josep i a mi em va tocar el Manel. Com que havia de donar moltes explicacions, ja m'estava bé dir-me Manel. L'amic Pep Garcia, fa dos anys va dir-me que estava a punt de canviar-se el nom al jutjat, per fer-ho també al DNI: Josep per Pep. Però va decidir que no, perquè, qui paga les hipoteques? El Josep. Qui se'n va de festa? el Pep. Doncs, a mi també m'estava bé així. Al bar li vaig posar Cal Manel perquè tot el meu cercle d'amistats em coneixia com a Manel. Ara, si em demanen com em dic responc Josep. Sou vosaltres que em dieu Manel.

? Per què la teva família va decidir venir a Manresa?

? Jo tenia tres anys i mig, però em van explicar que dues meves tietes havien vingut a servir, es van casar amb pagesos de la ciutat i es van situar bé econòmicament. Al cap dels anys van convèncer els meus pares de venir.

? Al Frankfurt Albert, a més de treballar-hi professionalment hi vas fer un cercle d'amistats...

? El Frankfurt és i era propietat de l'Albert Puigdellívol, que hi va treballar molts anys. Allà vaig conèixer Joan Ferrer, de l'Alpina, amb qui vam fer una gran amistat. Quan hi vaig entrar, ell estava fent el servei militar; i poc després va entrar Jaume Travería, que encara està al front de l'establiment. Ens relacionàvem amb una colla d'amigues de Sant Joan que vam conèixer al Frankfurt, on venien sovint. La dona del meu company Jordi Serra, la Loreto, que es va casar amb Joan Ferrer, i la Leonor, que és la meva dona, eren de la mateixa colla.

? Com recordes el greu accident de cotxe del 1979?

? Va ser un accident de joventut, quan tenia 22 anys. Érem tres amics que el cap de setmana de la revetlla de Sant Pere vam anar a la discoteca Mòdium, de Moià. Ramon Borràs, que treballava a la banca i era el president de la branca juvenil d'ERC, mentre el seu pare presidia el partit en l'àmbit local, va morir a la Clínica com a conseqüència de les ferides patides en xocar contra un mur a l'entrada de Calders, tornant de Moià. I Jordi Serra, que ara és el representant d'Audi a Nou Motors i aleshores feia de pintor de cotxes va tenir ferides a la cara. De l'accident, recordo que era l'1 de juliol i anàvem amb un Seat 1200 Esport, molt potent per a l'època, no vam fer un revolt i vam anar a topar contra el mur de la primera casa que hi havia a Calders. Sé que vaig estar fins a l'octubre a l'hospital. Tenia traumatisme cranial i el fèmur trencat.

Cal Manel

? Com i per què decideixes tenir negoci propi i fundes Cal Manel?

? M'agradava el local on hi havia hagut el Bar Nen i després el Gourmet, que regentava un matrimoni en què la dona era francesa i ell català ? havien viscut molts anys a França? i feia de cuiner. El van tenir un parell d'anys, però no va anar bé. Vaig aprendre molt i havia gaudit treballant al Frankfurt Albert, però va arribar el moment que amb ple suport de la meva dona, vam decidir que era l'hora de posar-me pel meu compte. Em dedicava fonamentalment als entrepans, però també al menú diari, que he mantingut des del primer dia. Per tirar endavant, no tinc altra manera que buscar crèdits als bancs. Recordo que vaig començar amb dos treballadors: el Màrius, que ja treballava a la cuina del restaurant francès, i el Xevi, que era molt jovenet i de seguida va plegar per donar pas a l'Àngel Garcia, que s'hi va estar molts anys. També ens ajudava a estones la meva dona, que treballava a Indústries Ponsa. De moment, portem 31 anys.

? Al llarg d'aquests anys quins canvis hi has fet?

? La clientela del principi s'ha fet gran i ha donat pas als seus fills, que tenen uns altres gustos i mengen diferent dels pares. Com que els meus fills també menjaven vegetarià, em vaig adonar, que ho havia d'explotar. I realment considero que ha estat un canvi considerable. Però, en el fons, és cert que vaig començar venent entrepans i ho continuo fent. Mantinc el menú del migdia. Quan vaig obrir vam estar un any i mig treballant només a la planta baixa i després vaig obrir el menjador a dalt, que continua igual que al principi. L'any 2007 vam fer la reforma de la barra de baix.

Bàsquet

? D'on sorgeix el teu interès pel bàsquet?

? L'any 1980, treballant encara al Frankfurt Albert, amb una colla d'aficionats que ens aveníem molt, vam muntar la Penya Racó Sonat. En vaig ser president ? si tu vols, honorífic? fins que vam plegar, però no teníem estatuts ni estàvem oficialitzats. Recordo que del 1977 al 1979 el patrocini era de l'Icab Manresa, la temporada següent va ser del Marlboro i la 1981-1982 de Caixa Manresa. Estaven a punt de trobar un patrocinador de llarga durada, el TDK, que ho va ser del 1985 al 2000. Aquella primera temporada de la penya, l'estrella era el nord-americà Bob Fullarton, amb d'altres jugadors com Víctor Escorial, d'un gran nivell. Diria que Basora era l'entrenador i, sens dubte, el president era Carles Casas. El club s'independitza el 1979 del CE Manresa i canvia el seu nom per Manresa Esportiu Bàsquet.

? Quines eren les vostres tasques principals?

? Vam començar la nostra activitat al pavelló vell del Congost, que s'havia inaugurat el novembre de 1968. Organitzàvem desplaçaments per veure l'equip i animar-lo en tots els moments del campionat, i, sobretot al pavelló, ens encarregàvem d'engrescar els altres socis i aficionats; aquest era el nostre objectiu principal. També fèiem trobades de comunicació amb d'altres penyes. Les

relacions amb la directiva sempre van ser cordials.

? No era una penya oficial, però va tenir reconeixement per part del club?

? I tant! Quan va entrar de president l'advocat Benjamí Garcia, una de les primeres coses que va fer va ser reconèixer la nostra penya com la primera del bàsquet manresà.

? Quan vau decidir plegar i per què?

? El 1992, any dels Jocs Olímpics, en què es va inaugurar el pavelló nou del Congost i es va donar la transició del Manresa Esportiu Bàsquet a Bàsquet Manresa SAE, en constituir-se en Societat Anònima Esportiva. Va ser el moment en què Carles Casas va deixar la presidència. La temporada 1992-93 vaig entrar al Consell d'Administració.

Foto: Francesc Rubí

Consell d'Administració

? Com va anar això?

? Quan el Consejo Superior de Deportes va obligar a la creació de societats anònimes, es va constituir el Bàsquet Manresa SAE, moment en què va entrar a la presidència, Benjamí Garcia. Però a la pràctica, Carles Casas va continuar sent president del Manresa EB, com a responsable dels equips de base. En la divisió, des de la nostra penya vam voler presentar una candidatura pel Manresa Esportiu Bàsquet. Així, a les eleccions, em presentava com a president del MEB. Aleshores, es va produir un estira i arronsa amb el club, que ens va fer veure que no valia la pena voler tirar endavant la nostra proposta, ja que el club no tenia equips per poder continuar endavant. Ens van convèncer i ens van proposar d'entrar a la SAE, en el meu cas dins el Consell d'Administració. Ramon Combellé va anar al Bingo i l'economista Francesc Flores i el llauner Màrius Martínez ja finat, van passar a la Unió Manresana.

? Què feies dins del Consell d'Administració del Bàsquet Manresa SAE?

? Assistia a les sessions del Consell cada mes o mes i mig. La meva feina òbviament estava relacionada amb les penyes i més concretament amb les tasques que calia fer de cara a l'afició, per mantenir un bon tracte amb el públic.Valoro molt positivament els anys de la presidència de Valentí Junyent i d'Enric Torres, que són les dues persones amb qui més de gust he treballat a l'entitat. Amb Junyent vaig tenir una relació molt bona i Torres és un gran professional, la llàstima va ser que en el seu primer any l'equip va baixar a la lliga LEB i li va trastocar tots els plans, perquè hauria fet una feina molt maca, ja que tenia moltes ganes de crear un bon equip. Hi vaig estar des de la temporada 1992-93 al 2013.

? Quina va ser la teva filosofia respecte del conjunt de les penyes?

? Abans que desaparegués Racó Sonat, la temporada 1992-93, ja havia sorgit Fora Dubtes, que tenia el Maurici Franch ? avui a Esterri d'Àneu?com a principal dirigent. També havien sorgit algunes altres penyes més petites. La meva intenció i il·lusió hauria estat agrupar-les totes. Aquest és el punt més negre de la meva gestió: no haver-les pogut ajuntar mai per fer-ne una de gran. Majoritàriament, totes volien anar per lliure. Ara que fa quatre anys que no baixo al pavelló, sembla que sí que hi ha una grada jove d'animació que les uneix totes.

? Com és que des del 2013 has perdut el contacte amb el pavelló?

? No va passar res especial. Em vaig cansar i vaig veure clar que hi havia vida després del bàsquet. Vaig estar molts anys en què des del setembre, en començar la temporada, havia d'anar-

hi molts diumenges i me'n quedaven ben pocs de lliures. Baixava una hora abans del partit i m'esperava a sortir una hora després. Me'n vaig anar deslligant progressivament, com van anar fent tots els meus companys de la penya, fins que un bon dia vaig decidir que necessitava tenir una miqueta més de vida.

? I vas fer un canvi d'imatge radical del local, traient totes les referències al bàsquet, que tant l'havien caracteritzat. Per què?

? Fa cinc o sis anys, per tot un cúmul de circumstàncies, ens vam adonar que el canvi de la decoració de les parets era necessari. Els records del bàsquet van caure per si sols. Eren vetusts, en el sentit de vells, ja que es veia massa que pertanyien al passat.

Becaris

? Fins i tot havies tingut becaris del club que menjaven a Cal Manel. Com va anar?

? Era una època en què vivia el bàsquet d'una altra manera, molt directament, el dia a dia. M'he apassionat per tractar bé la gent. Veia que sovint aquests nanos venien fets pols, cansats i una mica ensorrats perquè trobaven a faltar la família i vaig intentar donar-los suport anímicament. Quan he perdut aquest contacte, també m'he anat desinflant. No he tingut cap problema amb el club, que sempre ha pagat i estem al dia de tot.

? Qui et va fer venir aquests joves jugadors?

? El delegat Josep Cerdán, que sempre havia estat la persona de confiança de la casa, sobretot durant l'etapa de Carles Casas. Ja havia estat el meu cap en l'etapa de mecànic i em va dir que alguns jugadors com Paco Vázquez, els dos germans Aranda i l'argentí Martin Momotiuk buscaven un altre lloc per menjar i m'ho va oferir. Com que ja feia menú, em vaig adaptar fàcilment per donar-los sopar, tot i que aquella època vivien en un pis de la carretera del Pont de Vilomara. Vaig tenir especial relació amb els pares dels germans Aranda, que eren de Tàrrega: el gran va deixar el bàsquet i al petit les lesions el van castigar molt, sobretot en patir un accident de moto. Havia de rellevar Paco Vázquez que al seu torn ho havia fet amb Joan Peñarroya. Era un bon escorta i la nineta de Ricard Casas, que l'hauria pujat segur al primer equip. Havia passat gent com Sergi Llull o Sergi Ibaka, entre molts d'altres.

? Com va anar que tornessin a canviar de lloc?

? Perquè el club durant els anys més durs de la crisi econòmica ? del 2010 al 2013 la vam notar amb contundència? va arribar a un acord amb la FUB perquè els joves jugadors poguessin estar-se als apartaments del Campus universitari. El gerent Carles Sixto, que porta molts anys al club, des de l'època de Carles Casas, va arribar a un acord amb el restaurant La Soca i van anar a parar allà.

? Vau celebrar el 20è aniversari de la Lliga ACB, guanyada pel Manresa?

? I tant! El periodista televisiu Òscar Herreros, presentador del programa "En joc", de la Xarxa, i el meu fill Bernat ho van organitzar. Van aprofitar una cinta de vídeo que havia gravat el Màrius Martínez per a la 2 de TVE, quan vam guanyar la Lliga, ara fa 20 anys. La vam visionar en pantalla gran amb una seixantena de persones, amb membres del Racó Sonat, l'actual president del Bàsquet Manresa, Josep Sáez, el director tècnic Romà Montáñez i el segon entrenador Xavi Pujol, entre d'altres, i ho vam celebrar amb cava.

? També amb el cinquè partit del "play off" d'ascens?

? El vam veure per la pantalla gran del local, amb un gran ambient de celebració per l'ascens a la Divisió d'Honor del bàsquet estatal. Si en el primer cas es tractava d'una festa nostàlgica, en aquest

es va viure l'emoció del moment, amb molt de jovent. Va anar molt bé per la gran diferència de punts, de manera que no vam patir en cap moment pel resultat final.

Psicòleg

«Trobo a faltar les tertúlies agradables que es feien espontàniament entre els clients. Ara el mòbil té prioritat absoluta i ha acabat de destruir la possible comunicació entre la gent»

? La funció de "psicòleg" que vas aplicar amb els joves basquetbolistes també serveix per a alguns clients?

? Amb més de 40 anys de professió he tractat amb gent diversa, de qui he après molt. Cada vegada que he tingut un treballador nou li he fet veure que no li ensenyaria a obrir una ampolla perquè ja n'aprendria sol, però sí que és imprescindible saber tractar bé la gent. I s'aprèn a còpia de rebre fins i tot garrotades, quan t'adones que clients que penses que són amics un dia tenen una sortida de to que no t'esperes, fins al punt que et destrossen anímicament. Ara bé, beneïts els bars, perquè és cert que molts clients entren per necessitat de poder fer amistats o conèixer d'altra gent. Penso que és una cultura del nostre país i una manera agradable de passar l'estona. En aquest sentit, no entenc com les entitats bancàries contínuament van fent canvi de personal i al·lucino com a petit empresari, perquè sé que el més bonic és fidelitzar el client.

? Personalment, t'hi sents a gust en aquesta funció?

? Reconec que m'ha agradat. Fins i tot, cada vegada més, dins del meu local, he procurat no tenir treballadors de barra i uns altres de cuina, sinó que m'agrada que tots sàpiguen fer de tot i que estiguin a tot arreu. M'he adonat amb l'experiència que si falla algú de la barra és fàcil de substituir, en canvi, el de la cuina és més difícil.

? Em deies que la crisi econòmica la vau notar del 2010 al 2013. No hi ha hagut també canvis sociològics?

? A Cal Manel s'han deixat de fer molts cafès i moltes cerveses, i sobretot trobo a faltar les tertúlies agradables que es feien espontàniament entre els clients. Ara el mòbil té prioritat absoluta i ha acabat de destruir la possible comunicació entre la gent. Ningú ja no escolta el del costat.

Associació Esportiva 08240

? Per què vau formar l'Associació Esportiva 08240?

? Amb l'amic Toni Gallardo i els companys Carles Carreras i Toni Carreras, entre d'altres, la vam crear. La proposta la va suggerir l'exalcalde Jordi Valls, que era client del bar. Ens vam posar en contacte amb el farmacèutic Mauri i el seu amic Paco, que provenien d'una associació esportiva de ciclisme, que ens van assessorar durant un any per crear-ne una de nova, així com de l'organització de curses. La temporada 1989-90, al novembre, vam organitzar la primera cursa "El cor de Catalunya", per a bicicletes de muntanya, amb sortida i arribada al parc de l'Agulla. En vam fer 6 edicions, en una de les quals vam assolir una participació de 500 ciclistes. L'altra cursa, a la primavera, amb sortida i arribada al Congost, va ser la pujada al Cogulló de Can Torra, a Castellfollit del Boix, tot passant per la urbanització del Suanya i tornant per Rajadell.

? Com et defineixes políticament?

? La meva ideologia política gira cap a l'esquerra i grogueja... Estic molt avorrit de la política, m'imagino que per influència del meu pare, que va lluitar en la Guerra, al costat dels republicans. Recordo que a casa parlar de política era un tabú. Fins poc abans de morir, mai no n'havia

explicat res. Em considero simpatitzant d'esquerres.

El perfil

Foto: Francesc Rubí

Josep Sorinas Ariño, conegut per gairebé tothom com a "Manel", va néixer a Binacet (província d'Osca), el 3 de setembre de 1956. El seu pare, Josep, treballava en el que ara és el Sindicat de Pagesos, Agrícola Comarcal del Bages, del carrer de les Jorbetes. La seva mare, Pilar, feia de mestressa de casa, tot i que en arribar a Manresa havia treballat a l'antiga fàbrica Viñas. Té un germà, Xevi, que exerceix de professor de karate a Gironella. Comença els estudis a la Renaixença, on fa els cursos de Batxillerat elemental, o s'examina a l'institut Lluís de Peguera, on va intentar cursar el quart, però unes operacions per peus plans el van tenir mesos internat a l'hospital de Sant Joan de Déu. Va deixar els estudis. Apassionat de la mecànica dels cotxes, als 15 anys en fa l'aprenentatge al taller que Josep Cerdán Soto tenia al carrer de Barcelona. Als 19 anys, decideix passar a l'hostaleria perquè hi guanyava força més diners i es posa a treballar al Frankfurt Albert, per iniciativa del seu propietari Albert Puigdellívol, on s'estarà 12 anys. Es lliura de la mili per peus plans. El 1979 té un greu accident de cotxe que el marcarà tota la vida. El 1980, treballant al Frankfurt Albert, munta amb d'altres aficionats la Penya Racó Sonat, de la qual serà president. L'any 1982 es casa amb Leonor Giménez, amb qui tenen dos fills: Bernat i Clàudia. «Malgrat l'ambient social dominant, estic molt orgullós del que estan fent els meus dos fills revolucionaris, des de la PAHC Bages a l'Ateneu Popular La Séquia, i amb la dona, els donarem suport en tot el que puguem, ja que hi treballen amb molta il·lusió». El 19 de març de 1987 obre el local de Cal Manel, al començament de la carretera de Cardona.

Durant la temporada 1989-1990, amb el seu company Toni Gallardo i d'altres, van formar l'Associació Esportiva 08240, per organitzar dues curses de bicicletes de muntanya: El cor de Catalunya i la pujada al Cogulló de Can Torra, de Castellfollit del Boix. La temporada 1992-1993 forma part del Consell d'Administració de la junta directiva del Bàsquet Manresa SAE que presidia Benjamí García, com a representant de les penyes del club. S'hi estarà fins al 2013. Aquesta relació amb el bàsquet va fer que durant uns anys alimentés els nois becats pel club. Des de fa 20 anys, viu a Fals.